

Nó

"Đi đi! Đi ra khỏi nhà này! Lên nhà thờ mà ở đi! Tao không có đứa con nào như mày! Đồ mất dạy! Đồ không cha không mẹ, không ông bà, không tình nghĩa." Liền sau câu mắng chửi nặng nề đó, toàn bộ sách vở của nó bị quăng ném ra ngoài sân. Tưởng chừng như câu mắng chửi và hình ảnh lộn xộn ngày hôm đó sẽ mãi là một ký ức đau thương trong lòng nó; thế mà hôm nay, khi nhớ về điều đó không còn làm cho nó thấy tổn thương đau lòng nữa mà là một điều gì đó nó không diễn tả được. Và ... nó chỉ biết cuối đầu tạ ơn Chúa!

Tuổi thiếu niên của nó là cả một chuỗi ngày năng động được lớn lên trưởng thành trong nhà Chúa, trong sự dạy dỗ vâng phục lời Chúa. Nhưng đó cũng là những chuỗi ngày của sự dối gạt và lén lút. Dối gạt ba mẹ để đi nhà thờ nếu ba mẹ không cho đi. Ba mẹ nó không tin Chúa. Ngày qua ngày, nó đã đi nhà thờ với những ước ao và ganh tỵ trong lòng. Nó ước ao được đi nhà thờ với ba mẹ, được ba mẹ nhìn thấy nó đàn hát, thấy nó tập kịch, thấy nó ôm gói quà thi Kinh Thánh thật to, thật hãnh diện... Nó ganh tỵ với các bạn đồng lứa khi chúng được đi nhà thờ cùng ba mẹ, hễ làm điều gì chút xíu là được ba mẹ khen, hễ đau bệnh chút xíu là được ba mẹ cầu nguyện... Còn nó, cái gì cũng một mình. Có lúc nó thậm hỏi Chúa, "Tại sao con không phải sinh ra trong gia đình của mục sư, truyền đạo, hoặc chấp sự trong Hội Thánh?" Câu hỏi đó trong sự ám ức ganh tỵ không được Chúa trả lời trong suốt mười hai năm.

Một ngày kia, ba nó muốn nó dọn dẹp bàn thờ ông bà nội để chuẩn bị ngày giỗ ông nội nó. Nó đã không làm vì giỗ kỵ không phù hợp với niềm tin của nó. Thế là nó đã làm cho ba nó giận, giận đến mức ông đã không nói chuyện với nó suốt sáu tháng. Nó đã sai mà không biết mình sai. Vì ba nó là người con hiếu thảo nên mới thờ cúng ông bà như vậy. Thế mà nó đã giận ba. Những ngày sau đó, có những con cái tội tở Chúa khuyên nó trong sự vâng phục. Bấy giờ lời Chúa nhắc nhở nó, "Hãy hiếu kính cha mẹ người trên đất." Nó không còn giận ba nó nữa mà lại thấy thương ba mẹ. Nếu ba mẹ tin Chúa thì đã khác rồi... Với suy nghĩ đó, nó bắt đầu cầu nguyện cho ba mẹ nó vì tin rằng, "Một người tin, cả nhà được cứu."

Cảm ơn Chúa! Sáu tháng nặng nề trôi qua. Mọi quan hệ giữa nó và ba nó được cải thiện dần dần. Và với lời cầu nguyện nghiêm túc của nó, Chúa đã làm việc và can thiệp trên mọi quan hệ của nó và ba. Tuy ba mẹ vẫn chưa tin Chúa nhưng đã dễ dàng hơn với nó. Nó ít nói dối và lén lút hơn trong việc đi sinh hoạt nhà thờ.

Ngày qua ngày, nó vẫn bèn lòng cầu nguyện cho ba mẹ. Tuy nhiên, nó chưa bao giờ chính thức làm chứng cho ba mẹ về Chúa. Thật không dễ làm điều đó chút nào vì nó chỉ là một con bé mới lớn. Một con bé con như nó làm sao mà không mắc phải sai lầm. Và như thế, hình ảnh Chúa qua đời sống nó có lúc tỏa sáng, nhưng cũng có lúc chính nó làm cho mờ nhạt.

Ngày qua ngày! Mười hai năm nó vẫn đi nhà thờ một mình, tin Chúa công khai một mình, hầu việc Chúa một mình mà không có lời khích lệ, động viên hay cầu nguyện nào từ gia đình. Cho đến một ngày Chúa cho nó gặp anh, một thanh niên yêu mến và sốt sắng hầu việc Chúa. Nó bắt đầu có người chia sẻ và động viên trong niềm tin cũng như trong sự hầu việc Chúa. Và nó không

còn cầu nguyện một mình cho ba mẹ mà luôn được cầu nguyện cùng anh trong tình yêu và trong sự ấm áp. Chúa đã kết hiệp nó cùng anh. Sự kết hiệp này là sự trả lời tuyệt vời của Chúa dành cho nó. Một sự trả lời khác nữa là nó ao ước dùng đời sống mình để làm chứng cho ba mẹ nhưng nó đã luôn thất bại vì những vấp phạm của một cô bé con. Bây giờ, cùng với anh, nó trưởng thành hơn. Nó tự hào trong cuộc hôn nhân của mình vì trong cả dòng họ, nó là người duy nhất kết hôn với một người yêu mến Chúa thật sự. Nó ao ước dùng đời sống hôn nhân của mình, đời sống được Chúa chúc phước và tể trị để cho ba mẹ thấy chỉ có sống trong sự vâng phục và kính sợ Chúa mới hạnh phúc trọn vẹn. Cùng với anh, nó đã có đời sống đạo tốt. Mỗi ngày, ba mẹ dần dần thấy Chúa qua đời sống vợ chồng nó.

Cuối cùng cho sự trả lời mà nó tìm kiếm là một người dám mở miệng làm chứng cho ba mẹ nó, điều mà nó luôn sợ hãi và ám ảnh. Và đó là chính anh, người mà nó nghĩ như một cứu cánh cho gia đình. Anh đã yêu thương gia đình nó và nặng lòng về linh hồn ba mẹ nó. Cùng với cách sống mẫu mực của một người con trong nhà Chúa, anh luôn mạnh dạn làm chứng cho ba mẹ. Những lúc gia đình nó đối diện với nan đề, anh luôn chia sẻ và cầu nguyện cho ba mẹ. Cảm ơn Chúa, từ trong chính con người anh và cuộc sống kính sợ Chúa của anh, anh được niềm tin từ ba mẹ nó. Cho đến một ngày, khi ba mẹ nó gặp nan đề lớn trong cuộc sống và có thể là biến cố lớn nhất có thể phá vỡ cuộc sống hôn nhân ba mẹ nó, họ đã chịu lắng nghe anh. Anh đã chia sẻ về một Cứu Chúa yêu thương và tha thứ cho ba mẹ. Và lần là, sự yêu thương và tha thứ đó xâm lấn tâm hồn ba mẹ nó. Ba mẹ trải lòng mình nghe lời Chúa qua môi miệng anh và cầu nguyện cùng anh. Nó nhớ hoài như in cái buổi khuya ba mẹ nắm tay nó và anh cầu nguyện xin Chúa tha thứ và ngự vào lòng. Và nó nhớ hoài như in cái lần đầu tiên ba nó "tập" cầu nguyện theo anh trong những tiếng "bập bẹ" như đứa trẻ tập nói. Và ba mẹ nó tin nhận Chúa từ ngày đó. Mười hai năm kể từ ngày nó bắt đầu biết cầu nguyện cho ba mẹ, bây giờ nó đã nhận được sự trả lời trọn vẹn của Chúa. Nó đã và vẫn luôn tin rằng "một người tin cả nhà được cứu" khi Chúa dùng chính mình cầu nguyện cho cả nhà.

Cho đến giờ này, ngồi nghiệm lại tuổi thơ của mình, nó thấy thật là trẻ con và ngu ngốc khi có những sự ganh tỵ. Nó chỉ biết cảm ơn Chúa. Vì nó nghĩ rằng, nếu tuổi thơ nó là chuỗi ngày trong một gia đình tin kính Chúa, chắc gì nó đã tranh thủ học hỏi và lớn lên trong lời Chúa. Vì phải chăng cái gì đó quá dễ dàng thì người ta sẽ khó mà trân quý? Đến bây giờ nó nhận ra chương trình và mục đích của Chúa. Mọi sự xảy đến đôi khi trong nước mắt, nhưng đó là điều Chúa cho phép để cứu trọn gia đình nó. Cảm ơn Chúa vì chương trình kỳ diệu và tốt đẹp của Ngài!

Nó sẽ không bao giờ quên cái lần bị ba đuổi ra khỏi nhà cùng những mớ hỗn độn trước sân nhà ngày hôm đó. Nhưng cái còn trong ký ức nó không phải sự ám ảnh như trước kia, mà đó là hình ảnh để nó luôn được khích lệ rằng, "Sự thử thách trăm bề thoát đến cho anh em như một cơn buồn bã nhưng đến cuối cùng sinh ra bông trái của sự vui mừng." Và nó chỉ luôn biết cúi đầu cảm ơn Chúa vì cơn bông trái Chúa cho nó mãi đến tận bây giờ." Amen.

UU Thảo - May 2011